

INFO

Pravidelný pořad bohoslužeb v Mělníku a okolí

Neděle:

- 8.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce
- 9.30 - kostel sv. Petra a Pavla
(na Vyhlídce)
- 11.00 - kostel Narození Panny
Marie v Záboří
- 18.00 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Úterý:

- 17.00 - kostel kapucínů
(nám. Míru)

Středa:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Čtvrtek:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)

Pátek:

- 16.30 - kostel kapucínů
(nám. Míru) - adorace
nejsvětější svátosti
- 17.00 - mše sv.

Sobota:

- 7.30 - kostel sv. Ludmily
(Pražská ulice)
- 17.00 - kostel sv. Václava
ve Vysoké (mše
s nedělní platností)

První sobota měsíce

- 18.00 - kostel sv. Vavřince
na Pšovce (mše sv.
s mariánskou pobožností)

Mělník

Pšovka

Záboří

Vysoká

Šemanovice

Medonosy

Co mi dal rok svatého Pavla

Dne 28. 6. 2008, v předvečer slavnosti sv. Petra a Pavla, předsedal svatý otec Benedikt XVI. slavnostním nešporám v Bazilice sv. Pavla Za Hradbami v Římě. V rámci této bohoslužby vyhlásil rok sv. apoštola Pavla. Tento Pavlovský rok byl zahájen 29. 6. 2008 a skončil letos 29. června. Náležitá pozornost velkému misionářskému dílu sv. Pavla byla věnována také v naší farnosti. S jeho osobností jsme byli seznamováni při homiliích na mších svatých, při biblických hodinách jsme pročítali jeho listy, které zasílal nově se tvořícím křesťanským obcím na blízkém východě i jinde, a přemýšleli jsme o jejich obsahu.

V Lukášových Skutcích apoštolů jsme se seznamovali s občanským i duchovním profilem sv. Pavla, který byl po rodičích Žid s římským občanstvím, a vyrůstal v tehdy kvetoucím řeckém kulturním prostředí. Vyučil se tkalcem a zhotovoval stany. Jeho otci se pravděpodobně Pavlova (tehdy ještě Šavlova) kvalifikace nezamlouvala a proto ho z rodného Tarsu (v dnešním Turecku) poslal do Jeruzaléma, kde jako žák slavného Gamaliela získal rabínské vzdělání. Stal se z něho pevný přívrženec strany farizeů a pronásledovatel Ježíšových učedníků (žáků). Žasli jsme proto nad jeho zázračným obrácením při cestě do Damašku po němž se dal pokřtít, a stal se největším hlasatelem Kristova evangelia. Nejdříve působil mezi Židy a posléze mezi pohany. Jeho misionářské dílo a celý jeho apoštolský život se staly nerozlučnou součástí Nového Zákona.

A tak se po skončení Pavlova roku ptám sám sebe, co mně osobně tento rok dal. Křesťané právem sv. Pavla nazývají Apoštolem národů. Můj život sv. Pavel obohatil tím, že mě naučil vnímat lásku jako největší dar. Říká totiž: „Kdybych mluvil jazyky lidskými i andělskými, ale lásku kdybych neměl, byl bych pouze dunícím kovem a zvučícím zvonem. Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všechna poznání, kdybych měl takovou víru, že bych hory přenášel, ale lásku kdybych neměl, nic nejsem. A tak zůstává víra naděje a láska, ale láska je ze všech tří největší“ (1 Kor 13,1-13).

V žádném ze svých listů neopomene sv. Pavel určitým způsobem zdůraznit důležitost lásky jakožto přímého odrazu Lásky Boží v nás. Svatý Pavel nás stále upozorňuje na to, že mocí satana je lež a mocí Boží je Pravda. Láska a Pravda jsou neoddelitelné, neboť v Pánu Bohu jsou nerozlučitelně spjaté. Láska je důkazem Pravdy. Proto se máme tímto kritériem neustále poměřovat. Na závěr si myslím, že apoštola národů sv. Pavla lze nazývat též apoštolem lásky.

Jiří Červinka

I. čtvrtek v měsíci

5. listopadu od 18. hod. přednáška na faře

Přišli za svítání

V září roku 1941 přichází do okupovaných Čech nový protektor Reinhard Heydrich. Všude tam, kde byl předtím, tekla krev proudem. To samé chystá i pro Čechy. Svým podřízeným říká: V této zemi není pro český ksindl místo. Ještě netuší, že v Anglii se popravují dva českoslovenští vojáci na jeho likvidaci. Jedné prosincové noci seskakuje do protektorátu sedm parašutistů. Dva z nich mají za úkol lov na protektora. K dokončení úkolu dojde 27. května 1942. Následně je český národ uvržen do obrovského tlaku, který má skončit poté, co vydá atentátníky. Avšak semkne se jako nikdy a parašutisty nevydá. Zrada nakonec přijde z jejich vlastních řad. 18. června 1942 začne uprostřed okupované Evropy bitva. Sedm parašutistů brání kostel Cyrila a Metoděje ve kterém byli uschováni. Na výzvu ke kapitulaci však přichází jediná odpověď: Jsme Češi a nikdy se nevzdáme!!!

Jaroslav Kotlaba

Římskokatolická farnost Proboštství sv. Petra a Pavla v Mělníku

Na Vyhlídce 18, 276 01 Mělník, tel: 315 622 337; mobil: 731 402 963

Spravujeme též farnosti: Mělník - Pšovka, Záboří, Vysoká, Šemanovice, Medonosy.

Duchovní správu zabezpečují Misionáři Matky Boží z La Saletty: P. Jacek Zyzak, MS; P. Mirosław Materko, MS

Více o nás a o naší farnosti: www.saletini.cz

Na Vaše příspěvky do tohoto zpravodaje se těšíme na adrese: farnostmelnik@quick.cz, můžete je také osobně předat duchovním správcům.

SV. LUDMILA

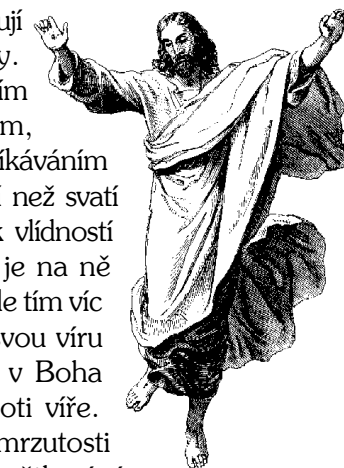
FARNÍ ZPRAVODAJ

Listopad 2009

Co znamená být svatým dnes

Svatí mezi námi jsou lidé, kteří následují Krista v duchu a prostředí dnešní doby. Svati mezi námi nejsou nápadní extrémním oblečením, účesem, vyzývavým chováním, vyhlašování zbožných průpovědek a odříkávání citátů z bible. Tak se chovají spíš nemocní než svatí lidé. Svati mezi námi, jsou-li nápadní, pak vřidností k druhým, svědomitostí v práci. Tím, že je na ně spolehnouti. Nemluví příliš s lidmi o Bohu - ale tím víc s Bohem o lidech, mezi nimiž žijí. Znají svou víru z osobního přesvědčení. Vědí, proč věří v Boha a umějí odpovědět na běžné námitky proti víře. Dnešní svatý je klidas, který běžné denní mrzutosti řeší spíš žertem a s humorem než rozčilováním.

Ví, že nad všemi událostmi světa je Bůh, který i zlé umí obrátit v dobré těm, kdo v něj důvěřují. Svatý mezi námi nekritizuje lidi kolem sebe, neodsuzuje, ale snaží se je pochopit a pomoci jim. Když mluví, tak mluví o něčem, neplácá o ničem, jen aby se klábosilo. Ví, že povídavost je známkou slaboduchosti. Nikdy neslibuje něco, o čem ví, že by to nemohl splnit. Před druhými se nevytahuje a snaží se mluvit co nejméně o sobě. Na druhé nežárlí.

Nevyšmáhá si toho, co o něm říkají druzí za jeho zády. Když mu někdo vytkne chybu, přemýšlí, jak ji napravit, má-li ji opravdu, nebo co dělat, aby nepůsobil špatným dojmem, když tu chybu nemá. Nikdy se nehádá, i když ví, že pravdu má on. Řekne své mínění a to stačí. Nikomu své mínění nevnucuje. Působí na druhé svým příkladem, svou osobností. Denně setřásá vše staré. Snaží se denně vytvořit ze sebe lepší typ člověka, lepší podobu křesťana.

Poslední poznávací známkou světců mezi námi je, že všechny tyto krásné zásady sice přijali za zásady svého denního života, ale ještě se jim nedaří zachovávat je vždy denně. Ještě klopýtají, ještě chybují. Ale z klopýtnutí si nic nedělají. Vědí, že svatost spočívá v neustálém začínání.

Vědí, že i ti největší světci jsou omilostnění hříšníci - tedy lidé jako my. Tato poznávací znamení světců dnešní doby otvírají dveře k cestě za svatostí i nám, nám všem. Ještě jednou si radostnou zvěst slavnosti VŠECH SVATÝCH zopakujeme: Svati nejsou svati proto, že by nikdy neklesli. Jsou svati proto, že po každém pádu vždy znovu povstali k novému úsilí!

Ladislav Simajchl

Během listopadu se modlíme za spásu drahých zemřelých. Co je to SPÁSA?

V biblickém jazyce - hebrejštině, „spása“ znamená vytržení z nebezpečí smrti, naplněný život, osvobození, vykoupení, vyléčení, ochranu, vítězství, pokoj.

POTŘEBUJE ČLOVĚK „SPÁSU“? Bible odpovídá: „Všichni zhřešili a jsou daleko od Boží slávy“. A „následkem hříchu je smrt“. „Bůh ale chce, aby se všichni lidé zachránili.“ (srv. Řím 3,23; 6,23; 1Tim 2,4)

Co znamená hřích, z něhož má být člověk zachráněn, „spasen“? „Hřích je sebevraždou, neboť vrahem není nikdo jiný, než já sám” (Michael Marsch). Hřích, který má nejrůznější podoby pronikající všemi oblastmi lidského života, je v podstatě rozhodnutím, že si „vystačíme sami”. Pochází z nedůvěry v Boha a z přesvědčení, že nám chce cosi odepřít. Hřích vytváří nepřekonatelnou propast mezi člověkem a Bohem. Hřích odděluje od Boha - zdroje života, je Boží urážkou, vzpourou proti němu. Když někdo vypije jed, stává se smrt logickým důsledkem takového jednání. Tak je tomu i s hříchem, jenž usmrcuje celého člověka: usmrcuje vztahy, lásku, naději, radost, způsobuje rozbroje, nepokoj, nemoci a smrt... Bůh ale chce, aby každý člověk žil plnohodnotný život. (srv. Ez 18,23) Proto lidem nabízí plán spásy.

KŘESŤANSKÁ ZVĚST O SPÁSE. Ježíš Kristus je mostem mezi nebem a zemí. (Pavel VI.) Všechna náboženství se snaží překonat následky hříchu a stavět tak všemožné mosty přes propast, která člověka dělí od Boha. Avšak překlenout tuto propast není v lidských silách! Jediným mostem přes tuto propast by bylo úplné zachování desatera. Avšak žádný člověk ho není schopen zcela naplnit. Desatero tak člověka z hříchu jen usvědčuje... Do této situace vstupuje Bůh. Naplňuje starozákonní zaslíbení skrze Ježíše Krista, jehož jméno v hebrejštině znamená „Bůh je spása”. Ježíš, Bůh i člověk zároveň, přijal na kříži veškeré důsledky hříchu - včetně smrti (srv. *1Petr 3,18*). Zemřel a byl pohřben. V poutech smrti ale nezůstal, Boží mocí byl vzkříšen! (srv. 1Kor 15,4) Tak zničil a překonal moc smrti a její příčinu - hřích. Ježíš takto umožnil každému člověku spásu - záchranu. Otevřel lidem novou a definitivní cestu k naplnění života - cestu k Bohu. A on, který se sám nazval „cestou” (Jan 14,6), pak jako první po této cestě prošel.

SPÁSA PRO KAŽDÉHO. „U Boha je tvá spása a sláva, tvá pevná skála: tvé útočiště je v Bohu. Lidé doufejte v něho v každé době, před ním vylejte své srdce, Bůh je naše útočiště!” (srv. Žl 62) Ježíše, Boha spasitele, můžeme zvat do každé naší životní situace, zvat ho do všeho, čím jsme a čím žijeme... Tato příležitost se nám skýtá v každé chvíli našeho života, neboť Bůh nám ústy Písma svatého - Bible praví: „Nyní je čas příhodný, nyní je den spásy!” (2Kor 6,2)

JAK SPÁSU PŘIJÍMAT? „Spásu dám tomu, kdo po ní touží, praví Bůh.” (srv. Žl 12,6) Každý člověk je Ježíšem Kristem vykoupen, spasen. Ne každý to ale přijímá... Jak spásu přijmout radí Boží slovo: „Čiňte pokání a věřte evangeliu” (Mk 1,14), „obrat’te se a každý z vás ať se dá pokřtít ve jménu Ježíše Krista na odpuštění svých hříchů”. (Sk 2,38)

Konkrétní kroky:

- **činit pokání** - to znamená obracet se od falešných cest a pomíjivých jistot k Bohu. S ním pak konzultovat celý svůj život.

- **věřit evangeliu** - evangelium „je moc Boží ke spasení pro každého, kdo věří”. (Řím 1,16) A věřit neznamená jen o Bohu a jeho spáse vědět, ale žít z toho, spoléhat se... (srv. Žid 11; Sk 16,31)

- **přijmout křest** - křtem se člověk spojuje s Ježíšem, který na sebe přijal náš lidský úděl: smrt - následek hříchu. Křtem ale též přijímáme Ježíšův Božský úděl: vzkříšení - vítězství nad smrtí a hříchem. (srv. Řím 6,4)

- **přijímat odpuštění** - „Jestliže vyznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští”. (1Jan 1,9)

- **žít ze křtu** - jsme spaseni zdarma, ne za své skutky. (srv.Řím 3,23) Naším úkolem ale je tento dar spásy přijmout a rozvíjet, pracovat tak na „dovršení své spásy” (Fil 2,12), nechat se vést Božím slovem (srv. Jak 1,21; 2Tim 3,15), posilovat svou víru modlitbou, ve společenství církve, účastí na svátostech a přinášením ovoce dobrých skutků (srv. Jak 2,14).

Neexistuje žádná oblast v životě člověka, do které by Ježíš (= „Bůh je spása”) nemohl vstoupit jako spasitel, jako ten, kdo vytrhuje ze smrti, jako ochránce a zachránce, jako osvoboditel, jako ten, kdo vykupuje z každého zajetí, jako ten, kdo léčí, kdo nade vším vítězí a jako ten, kdo uděluje pokoj, radost a plnohodnotný život bez konce.

V Ježíši Kristu je spása (viz Sk 4,12)! Díky němu život člověka nekončí a dochází naplnění. On sám nám vychází vstříc.

Boží člověk

Ve čtvrtek 11. dubna 2002 jsem v Praze vyřídil jistou úřední záležitost a protože autobus do Mělníka odjížděl až za dvě hodiny, procházel jsem se po starém městě. Bylo krásné slunečné odpoledne a já jsem pojednou stanul v uličce jménem Malá Štupartská před mohutnou stavbou kostela, ve kterém jsem ještě nikdy nebyl. V informacích na chrámových dveřích jsem se dočetl, že stojím před kostelem sv. Jakuba Většího spravovaného řádem minoritů - menších bratří, který byl v roce 1974 vzhledem k jeho slavným dějinám povýšen papežem Pavlem VI. na „Basilika minor“. Bylo otevřeno, vstoupil jsem proto dovnitř. Zatajil se mi dech nad velikosti a krásou velkolepého chrámového prostoru. Vklouzl jsem do nejbližší lavice, usedl a vnímal nádheru barokního umění, která mě zcela oslepovala. Nevšiml jsem si proto, že v mé lavici sedí mlčky schoulená postava může v obnošeném svrchníku. Upozornilo mě na něj až klapnutí hole, která mu upadla na podlahu. Sklonil jsem se a v okamžiku, kdy jsem hůlku svému sousedu podával, byl můj úžas nad krásami vystřídán dalším překvapením. Hleděl jsem totiž do hlubokých, dioptrickými brýlemi zvětšených očí Mistra Josefa Kemra, člena činohry Národního divadla v Praze. Bylo toho překvapení na mne poněkud moc, takže jsem stačil pouze vykoktat: „Dobrý den pane Kemr“. Dnes si uvědomuji, jak mě tehdy zaujalo jeho výrazné obočí, které mi připomínalo rozpjatého albatrosa usedajícího na hladinu klidného moře jeho očí. Mistr uchopil hůlku, poděkoval a řekl: „Taky jste přišel poděkovat našemu Pánu za to, že nás má rád?“ Vykoktal jsem jako školáček: „Ano prosím.” „Tak to je dobře, protože díkůvzdání našemu Pánu není nikdy dost,“ pokračoval, a na to se odmlčel. Asi se modlil. Já jsem mezi tím přemítal o tom, zda mi Pán odpustí tu lež, kterou jsem před chvílí vypustil z úst. Vždyť mě v této chvíli ani nenapadlo za něco Pánu děkovat, protože jsem se zabýval obdivováním baculatých anděličků a počítáním oltářů. Jen kam oko dohlédlo jich bylo čtrnáct. Pan Kemr jako kdyby do mé hlavy viděl, se ke mně naklonil a zašeptal: „To je krásy na jedné hromadě, vidíte?“ Nečekal na odpověď a pokračoval: „Ten krásný obraz na hlavním oltáři nemaloval slavný malíř Václav Vavřinec Rainer. Je to umučení svatého Jakuba. Podívejte se vlevo. Vidíte? To je skvostný náhrobek Jana Václava Vratislava z Mitrovic, práce sochaře Maxmiliána Brokoffa. Pohleďte na klenbu, jaké jsou tam překrásné fresky mariánského stylu.“ Dlouhé minuty mě ještě Mistr Kemr upozorňoval na jednotlivá vzácná umělecká díla. Náhlé výklad přerušil a zeptal se mne: „Dokázal byste odhadnout, co je v tomto kostele nejvzácnější a co má největší cenu?“ Nechal mě chvíli přemýšlet a pak pravil „To nejcénější zde se nedá vyvážit veškerým zlatem ani démanty z celého světa. Tím pokladem je Ježíš Kristus, bez kterého nemůžeme žít. Je přítomen ve svatostánku. Je mu tam dobře, hoví si v hnízdečku jemně utkaném z našich modliteb, adorací a proseb, kdykoliv připraven vstoupit jako živý spasitel do srdce každého, kdo ho k sobě pozve.“ Opět se odmlčel. Jeho další otázka mě zastihla opět nepřipraveného. Zeptal se: „Člověče máte se rad?“ Byl jsem otázkou zmaten, neboť jsem nikdy nad sebeláskou neuvažoval. On jako by do mé zmatené hlavy viděl, pokračoval: „otevřete si někdy Markovo evangelium kapitolu 12, verše 28 až 31. Je tam zapsána Kristova odpověď na saduceův dotaz, které přikázání je první ze všech. Náš spasitel tehdy řekl? „první je... slyš Izraeli! Hospodin, Bůh náš je jediný Pán, miluj Hospodina z celého svého srdce“ Druhé zní: „Miluj svého bližního jako sám sebe.“ Vyššího přikázání nad tato dvě není. Všimněte si, že Pán sloučil obě přikázání lásky v jedno. Z toho plyne, že křesťan má milovat sám sebe, neboť v jeho srdci přebývá Kristus. Bydlí se mu tam dobře ve svatém společenství, neboť jak říká svatý Pavel v 1. Listu Korintským kap. 6. Verš 19 : „cožpak nevíte, že vaše tělo je chrámem Ducha Svatého, který ve Vás přebývá a ježž máte od Boha?“ Tak vidíte člověče, máme ve svém nitru celou sv. Trojici. Proto musíme mít rádi sami sebe a také proto, abychom mohli milovat své bližní jako sami sebe!“ Když jsme společně z chrámu odcházeli a já se díval za spěchající postavou pana Kemra v rozevlátém svrchníku a legračním kloboučku, uvědomoval jsem sí jak ho mám rád a jak je mi líto, že mu to pravděpodobně nebudu moci nikdy povědět. A tak se za něj občas modlím, protože již spočinul v Boží náruči. Byl to Boží člověk.

Jiří Červinka

Zamyšlení nad „Modlitbou Páně“

My, dříve narození, si pamatujeme, že celkem obecně platilo úsloví: „umí to jako Otčenáš“. Bohužel tak tomu již dlouho není, a proto se konvertité většinou musí Otčenáš teprve naučit. Vzhledem k tomu, že to nebývají jednoduší, natož prostoduší lidé, nad slovy modlitby Páně hluboce přemýšlejí. Pojdme se alespoň maličko nad touto základní modlitbou, která je vlastní všem křesťanským církvím, zamyslet.

Modlitba Páně spojuje důvěru (Otče náš), chválu (posvěť se jméno tvé), naději (přijď království tvé) a oddanost do Boží vůle (buď vůle tvá) s konkrétními prosbami: za vezdejší, tj. každodenní chléb (tím se zaměřuje pohled nejen na obživu, ale na vše, co člověk potřebuje ke svému životu), za odpuštění hříchů (což předpokládá vědomí způsobeného ublížení, pochybení); k této prosbě připojuje modlíci se prosebník slib, že chce sám odpustit těm, kdo se provinili proti němu. Předposlední prosba obsahuje smělou myšlenku: že by sám Bůh mohl uvádět lidi v pokušení (jemuž případně podléhají); proto Otčenáš obsahuje závěrečnou prosbu o zbavení, osvobození (lat. libera) od zlého. Na jednotu tohoto a onoho světa poukazují slova o tom, že Boží vůle má být, jako v nebi, tak i na zemi“.

Modlitba Otčenáš obsahuje prosbu, ale stejnou měrou i oslavu a radost, že se můžeme, jak Ježíš své přátele učil, v důvěře obracet přímo na Otce; dokonce mu můžeme s plnou důvěrou „tykat“, přednášet mu své osobní prosby nebo se spojit s ostatními věřícími v přímlovách, které jsou součástí každé mše svaté. V mnoha kostelech v zahraničí jsou, jak jsem se dočetl, k dispozici knihy do nichž návštěvníci svěřují své starosti a výběr z nich potom přednáší místní společenství věřících při nedělní mši „Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich“ (Mt 18,20).

Modlitba je rozmluva s Bohem, který má na nás vždy čas. V kritických chvílích se koncentruje do zvolání „Bože, pomoz!“ Je známo, že v takových situacích často volají Boha i ateisté.

František Purš

Kdybys byl přijal korunu a meč, pak bychom se ti s radostí podřídili. V jedné jediné ruce by tak byla sjednocena moc nad těly a dušemi a zavládla by vláda věčného míru. Ty jsi ale tuto příležitost nevyužil... Nesestoupil jsi z kříže, jak ti bylo s křikem a posměšky doporučováno: Sestup z kříže a uvěříme, že jsi Syn Boží. Nesestoupil jsi, protože jsi lidi nechtěl učinit otroky pod tíhou tohoto důkazu, protože požaduješ svobodnou lásku a ne lásku vynucenou.

Dostojevskij, Bratři Karamazové